

Z kongresového kuloáru

Už po siedmy raz sa v januári na Štrbskom plese konal vakcinologický kongres. Počet účastníkov vyše 300 a v poslednej minúte v sobotu napoludnie takmer 75 „pozostalých“, je isto ukazovateľom nielen atraktívnosti tatranskej prírody. Chválili ho aj známi českí aktívni účastníci, ktorým veľmi chýba podobné podujatie vo svojej krajine.

Nie je však cieľom tohto editoriálu napísať abstrakt z kongresu a spropagovať ho. Tento kongres totiž nie je len o očkovaní, ale aj o masmédiách, právnych otázkach, nových publikáciách, imigrantoch, novorodencoch, infekčných chorobách, laboratórnej diagnostike, ako aj o histórii a posledných novinkách spojených s touto tematikou.

Bohatá diskusia – anonymná (prostredníctvom mobilov) i neanonymná, dáva „šťavu“ uvedenému podujatiu.

Mňa však zaujalo aj čosi iné, čosi, pre čo nemálo z nás chodí na semináre, konferencie, kongresy... Sú to kuloárové stretnutia a rozhovory. Vtedy, pár minút medzi prednáškami a s kávou v ruke, si dokážeme zoči-voči povedať to, čo pred mikrofónom nie sme schopní alebo sa neodvážime. Bez „škrupúl“ sa priznáme, navrháme, skritizujeme...

A tu je zopár postrehov – útržkov z rozhovorov:

„Vieš, že začína byť nedostatok Rectodeltu? Ako v teréne rýchlo zvládneme ťažšie stavy u tých malých?“ Odpoveď: „Ja viem, poistila som sa, chodila som po okolitých lekárnach a predstav si, za vlastné som ho všetok skúpila!“ „Preboha, a čo s ním robíš?“ „No, mám ho pre istotu v chladničke, keby náhodou niečo“.

Z iného kuloáru – „Počula si, čo povedala odborníčka na nedostatok vakcín v teréne? Že komisia na ministerstve zasadala, zasadá a bude zas v stredu zasadať“. Odpoveď: „A vieš, čo mi pošepkal vedľa mňa sediaci český kolega? No a ve čtvrtke to již budete vědět!“

Od iného kávového stolíka: „Som už zúfalá, pre nedostatok vakcín nemám zaočkovaných vyše 70 detí!“ Odpoveď dvoch kamarátok: „My s tým problém nemáme, chodíme len do lekárne Doktora Maxa a tam nám všetko zabezpečia.“

Pred dverami kongresovej sály rozhorčený lekár, ktorý sa k tej káve ani nedostal, vraví:

„Počuli ste ho o tej tuberkulóze? Kolega zo západu mi radí, čo mám na východe robiť s cigánmi v osade. Vraj im mám napísať výmenný lístok, aby sa išli dať zaočkovať niekoľko desiatok kilometrov do pneumologickej ambulancie. Veď nemajú ani na chleba!“

Nuž, aj také sú kuloáre. Čosi o nás prezradia, čosi prezradíme o sebe my sami – ako nám podrástli naše deti, ako sa má ten, či onen kolega, alebo vyriešime nejaký prípad za pár sekúnd.

Nájdu sa aj iní kolegovia, ktorí radšej ostatnú sedieť v prednáškovej sieni, aby sa vyhli kuloáru.

Ale viem, že po prestávke sa všetci radi vrátíme k prednáškam a pridáme sa k tým, ktorí tam ostali. Jednoducho preto, aby sme sa dozvedeli viac a to najnovšie, aby sme konfrontovali, čo u nás/u seba je dobré a čo vylepšiť, aby sme si uvedomili, že všetko spomínané je proces zrenia, ktorý potrebuje svoj čas. Preto veľká vďaka patrí tým, ktorí obetavo kongresy, konferencie, semináre pre nás pripravujú a presvedčia nás, že to nie je len boj o kredity. Ešte väčšia vďaka patrí prednášajúcim, ktorí nás obohacujú o vedomosti.

Začína sa nový rok a preto prajme si navzájom zdravie, múdrosť, láskavosť a trpezlivosť – naši malí pacienti nás takých potrebujú.

MUDr. Eva Gibalová

všeobecná lekárka pre deti a dorast
Salutaris, s.r.o, Bratislava